

Кулик О. С., здобувач вищої освіти
ступеня доктора філософії, 2 рік навчання
Науковий керівник – **Косач І. А.**, д.е.н., професор
Національний університет «Чернігівська політехніка», м. Чернігів

ПРОБЛЕМИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ

Україна, як і більшість держав колишнього радянського союзу знаходиться на стадії вдосконалення системи управління. Децентралізація влади є завжди дуже актуальною темою, а конкретно на даний момент тим більш. Адже наша система далеко не ідеальна, і хоч країна останні роки почала активне реформування та до прогресивної, європейської країни нам ще далеко.

Я б хотіла більш увагу звернути саме на проблеми децентралізації публічного управління та адміністрування. Звісно все починається з перебудови нижчих ланок управління, а саме з місцевого самоврядування, ефективність такої методики ми можемо бачити з досвіду розвинутих країн світу, що змогли забезпечити гідний рівень життя для свого народу. Україна також вступила на цей шлях і почала активну перебудову держави, в цій системі головне, щоб органи місцевого самоврядування і органи державної влади змогли дійти спільної мови.

У межах демократичної системи управління вважається, що місцеві проблеми доцільніше та ефективніше вирішувати не з центру за допомогою державних чиновників, які працюють на місцях, а передусім шляхом підтримки та активізації діяльності територіальних громад [2].

На даний час прийнято не один закон з децентралізації влади, але на практиці виявилось не все так легко, як в теорії. Ні люди, ні обладнання, ні програмне забезпечення зовсім не готові до кардинальних змін. Проблеми проявляються в усіх сферах життя, більше зверну увагу тільки на одну, адже вона зараз є найбільш актуальною і це медицина зі складною ситуацією в зв'язку з COVID 19, вона зовсім не готова до таких змін. Великою проблемою виявляється те, що галузеві міністерства відстають від темпів розвитку децентралізації, та не встигають реагувати на питання, які виникають. На мою думку проблема в тому, що громади і самі не мають чітких алгоритмів подальших дій, оскільки не отримують чіткого бачення від міністерства, як воно все має працювати. А в зв'язку з нинішньою ситуацією досить важко вибудувати правильну систему, коли не знаєш, як має бути, а від цієї невизначеності страждає народ.

Однозначно великою проблемою вважаю недостатню кваліфікованість та професійну підготовку персоналу. В першу чергу громадяни, які найбільш приближені до тієї чи іншої сфери, мають пройти перепідготовку своєї професійної діяльності, в раді закон ухвалили, а про те, як його виконувати не попіклувались.

Звісно не забуваємо й про те, що не одна кваліфікація персоналу страждає, нестача матеріально-технічної бази, також являється великою проблемою, ті ж лікарні й досі, в повній мірі не забезпечені комп'ютерною технікою, програмним забезпеченням і т.п., хоча пройшло вже достатньо часу з того моменту, як почалася децентралізація.

З прогресуючою децентралізацією ми бачимо значне зменшення органів місцевого самоврядування, але чи краще починаємо жити від цього? Маємо вже досвід радянської системи управління, який свідчить про те, що велика кількість місцевих органів влади може прекрасно функціонувати, будучи частиною централізованої системи управління [1]. На

мою думку не важливо, скільки народу буде керувати, головне, щоб це призводило до результатів, та стабільно існуючої системи з повним її забезпеченням.

Тож можна зробити висновок, що потрібно починати зміни, не з скорочення персоналу та переходу до нового ступеню роботи, а з того чи готові ми до цього технічно, та чи зможемо забезпечити всім необхідним персонал.

Список використаних джерел

1. Зозулина М.Р. Между централизацией и децентрализацией: к вопросу о детерминантах развития местного самоуправления. 2018. Т. 16 №2. С.159
2. Величко В.О. Децентралізація влади: міжнародний досвід, Державне будівництво та місцеве самоврядування. 2014. С. 19.

Мамєєва О. В., здобувачка вищої освіти ступеня доктора філософії
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

АКТУАЛЬНІСТЬ ВІДВЕДЕННЯ МАЛОПРОДУКТИВНИХ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК ПІД БУДІВНИЦТВО АЕРОДРОМУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ АВІАЦІЇ, ЯК ІНСТРУМЕНТУ ПІДВИЩЕННЯ ЕКОНОМІЧНИХ ПОКАЗНИКІВ ОТГ

Для своєчасного проведення сільськогосподарських робіт, пов'язаних із внесенням мінеральних добрив і боротьбою зі шкідниками та хворобами сільськогосподарських культур в даний час є актуально широко застосовувати сільськогосподарську авіацію.

Для повного і раціонального використання сільськогосподарської авіації в боротьбі зі шкідниками та для внесення мінеральних добрив доцільно будувати аеродроми на 4-5 господарств, що значно зменшуватиме холості пробіги автомашин на доставку мінеральних добрив та ядохімікатів (вигідніше з економічної точки зору).

Вибір земельної ділянки під будівництво аеродрому доцільно робити на малопродуктивних землях, а також в безпосередній близькості до автомагістралей або залізниць, що створить значні зручності при постачанні мінеральних добрив до злітно-посадкової смуги.

Кошти на будівництво, компенсацію затрат – розробити програму по залученню іноземних інвесторів.

Необхідно передбачити заходи щодо збереження рослинного шару та запобіганню ерозії ґрунту, а також дернування льотного поля, посадки лісочагарникових культур та рекультиватії порушених земель [4].

На Законодавчому рівні передбачити механізм користування такою земельною ділянкою сільськогосподарськими товаровиробниками.

Не мало важливим є передбачити підготовку пілотів легкомоторних літаків для сільського господарства.

Також дуже важливою є співпраця сільськогосподарських товаровиробників з державними органами та місцевим самоврядуванням.

На сьогоднішній день в Україні зареєстровано 40 авіапідприємств і авіакомпаній різних форм власності, що здійснюють авіаційні роботи в народному господарстві, 30 із них мають ліцензії на виконання авіаційно-хімічних робіт і надають послуги сільгоспвиробникам [7].

Особливу увагу треба приділити чиннику економічної і виробничої доцільності вибору машин для виконання сільгоспробіт.. На сучасному етапі розвитку